

Arrest

nr. 38 436 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. A. DEMBOUR, die loco advocaat R. VANCOILLIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Menka tribe te behoren en christen te zijn. U bent geboren te Buea – Fako op 23 februari 1976.

In 1994 stierf uw vader (N.F.). Uw tante (A.A.) stelde aan u en uw twee broers voor om bij haar in Menka te wonen. Uw broers gingen er op in, maar u besloot om bij uw jeugdvriend (T.C.) – en zijn grootvader Pa (D.) – te gaan wonen. Begin 1995 ontmoette u (P.K.), een vroegere vriend van uw vader en eigenaar van een kapperszaak. (P.) stelde u voor om bij hem in dienst te treden en de stiel van kapper aan te leren. U nam zijn aanbod aan. Ondertussen was u intiemer geworden met (T.C.) en rond 1997 – 1998 bedreef u voor het eerst de liefde met hem. Jullie zagen elkaar dagelijks thuis en van toen (P.K.) in 1998 een tweede kapperszaak opende waar u in loondienst van (P.K.) kon werken, kwam (C.) telkens tijdens de middag langs omdat er dan geen klanten waren. Dit gebeurde ook op 3 september 1999, maar toen

kwam plots een klant binnen toen jullie de liefde bedreven. Hij riep volk bijeen en de massa viel jullie aan en sloeg jullie. (P.K.) zag wat er gebeurde en hij waarschuwde de politie. Deze kwam jullie bevrijden en jullie werden meegenomen naar het politiebureau. De agenten vroegen u of het waar was wat ze hoorden, waarop u zei dat het klopte dat u een relatie had met (T.C.). Hierop zei de politie dat dit tegen de wet was en werden jullie geslagen en opgesloten. Drie dagen later kwam (P.K.) naar het politiekantoor en deze betaalde smeergeld om u vrij te krijgen. Nadat u vrijkwam, ging u naar dokter (A.) om u te laten verzorgen. U werd bij hem thuis behandeld en drie weken later vertrok u naar het huis waar u voordien met (T.C.) woonde. U wilde geld geven aan Pa (D.), de grootvader van (T.C.), zodat hij (T.C.) vrij kon kopen. Pa (D.) viel u echter aan met een stok en u keerde terug naar dokter (A.). Wat later vond er in een restaurant een incident plaats tussen u en een klant. U ging aangifte doen bij de politie, maar werd herkend als 'de homoseksuele gevangene'. De agent wou u weer opsluiten, maar door het betalen van smeergeld, kon u ontkomen. U besloot op 2 oktober 1999 naar Tiko te verhuizen. U begon een kapperszaak in Tiko en op een dag in november-december 1999 kwam uw tante (A.A.) langs. U bekende haar dat het waar was wat gebeurde, waarop ze huilde en u vroeg om met haar naar Menka te gaan, wat u weigerde te doen. Een maand later ontving u van uw broer (R.) een brief die zei dat uw andere broer (F.) zwaar ziek was en dat u hem moest bezoeken in Menka. U deed dit en merkte dat het een truc was om u daar te krijgen. Eén van de ouderen van het dorp zei dat u uw gemeenschap ten schande maakte en dat u traditionele offers moest brengen. U werd met geitenbloed overgoten en nadien gewassen in de rivier. Daarna brachten ze u naar het huis van uw tante (A.), waar u op traditionele wijze moest huwen met 'Rngine' (sic.), een vrouw die men voor u had uitgekozen. U weigerde, maar moest toegeven, omdat ze u bedreigden. De ouderen van het dorp verplichtten u om de liefde met uw echtgenote Rngine te bedrijven en ze bleven wachten tot u de daad stelde. De dag nadien ging u met Rngine naar uw huis in Tiko. U negeerde Rngine en na twee weken huwelijk verliet ze u en keerde ze weer naar Menka. Later bleek Rngine zwanger te zijn en beviel ze op 12 oktober 2000 van een dochter – (M.A.A.) - waarvan u het vaderschap erkende. Rond 2001 ontmoette u (N.J.). Hij was een vaste klant van u en jullie groeiden naar elkaar toe. U introduceerde hem in de homoseksualiteit en in mei 2001 gingen jullie een relatie aan. U bleef soms bij hem slapen (hij woonde bij zijn ouders) en omgekeerd. Op 11 februari 2009 bedreef u in uw huis de liefde met (N.J.), toen er plots mensen binnenvielen en jullie begonnen te slaan. Een voorbijrijdende politiepatrouille kon jullie bevrijden en nam jullie mee naar hun bureau. De agenten vroegen u of het waar was wat ze hoorden, waarop u zei dat het klopte dat jullie van elkaar hielden. Hierop werden jullie geslagen en opgesloten. Op 15 februari 2009 kwamen uw tante (A.A.) en pastoor (J.) naar het politiekantoor en ze kochten de politieofficier om. Deze liet u vrij, maar zei dat de zaak nog niet voorbij was, omdat er een ontsnappingsrapport opgesteld zou worden. Na uw vrijlating dook u onder bij pastoor (J.). Er werd geld verzameld door uw tante (A.) en pastoor (J.) om uw reis naar Europa te regelen. Op 20 juni 2009 verliet u Kameroen, om de dag nadien in België toe te komen. Op 22 juni 2009 diende u een asielaanvraag in te België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen ten gevolge van uw homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden bij uw homoseksuele geaardheid.

U verklaarde dat u sinds het samenwonen met (T.C.) [1994] wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd hoe u er zich bij voelde toen u besepte dat u mannen boven vrouwen verkoos, gaf u aan dat u zich goed voelde en dat u er geen probleem mee had (gehoor CGVS, p.17). Uit bovenstaande verklaringen, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Het komt **weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig** over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u hier – integendeel – uitsluitend positieve gevoelens bij had en er geen probleem mee had dat u afweek van de heersende norm.

U verklaarde verder dat u op 3 september 1999 aan de politie bekende dat u een relatie had met (T.C.) waarop de politie zei dat dit tegen de wet was en jullie sloeg en opsloot (gehoor CGVS, p.7). Toen de dossierbehandelaar u vroeg welke straf de Kameroense wet voorziet bij homoseksualiteit, gaf u aan dat de politie zei dat het tegen de wet was en dat u naar de gevangenis moest. Toen gevraagd werd hoeveel de straf was, gaf u aan dat u het niet wist. Toen u werd gevraagd of de Kameroense wet op homoseksualiteit iets zegt over een boete, gaf u aan dat u het niet wist en dat u niet wist dat het tegen de wet was (gehoor CGVS, p.8). Dit laatste is geen afdoende reden om uw gebrek aan kennis over de Kameroense wet op homoseksualiteit goed te praten, daar u intussen reeds tien jaar weet dat u weet dat homoseksualiteit tegen de wet is en men kan verwachten dat u minstens tracht na te gaan welke strafmaat de Kameroense wet op homoseksualiteit voorziet. Dat u naliet u zich hieromtrent te informeren, is niet doorleefd en maakt de het **verder ongeloofwaardig** dat daadwerkelijk u homoseksuele geaardheid heeft.

Verder gaf u aan dat u – buiten (T.C.) en (N.J.), uw twee ex-partners – geen homoseksuele vrienden of kennissen had (gehoor CGVS, p.17). Toen u werd gevraagd of ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Kameroen kent, gaf u aan dat u hoorde dat zulke plaatsen in Douala en Limbé bestonden, maar dat u er nooit ging. Toen u werd gevraagd wat men over deze plaatsen zei, bleef u vaag, door te stellen dat u gedeisd bleef omdat mensen er slecht over spraken en u er niet achter kon vragen, omdat ze u dan zouden vragen waarom u het wou weten. Toen u werd gevraagd wat u deed als u mensen van hetzelfde geslacht wilde ontmoeten, gaf u aan dat je zulke mensen niet vond in uw buurt en dat u angst had om het te vragen. Deze onwetendheden wijten aan het feit dat u angst had om het te vragen, omdat men dan aan u zou vragen waarom u dit wou weten, is niet ernstig te noemen. U verklaarde immers zélf – en dit tot tweemaal toe – aan de politie dat een relatie had met een man, toen deze u vroegen of de geruchten hieromtrent de waarheid waren (gehoor CGVS, p.7 en 15), wat veel verder gaat als het stellen van een vraag aan een gewone burger. Toen u werd gevraagd of er in Kameroen organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, gaf u aan dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.18). Nochtans blijkt dat er minstens één organisatie bestaat in Kameroen die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in Kameroen (zie administratief dossier). Tevens gaf u aan geen bekende Kameroeners te kennen die een homoseksuele geaardheid hebben of die ervan verdacht werden, omdat u er niet achter kon vragen uit angst (gehoor CGVS, p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er heel wat media een lijst met foto's en namen van zogezegde homoseksuele politiciers, zakenmannen en muzikanten publiceerden. Men kan verwachten dat iemand met een homoseksuele geaardheid minstens op de hoogte is van het bestaan van deze lijst en enkele namen die op de lijst voorkomen kan geven.

Bovenstaande vage ondoorleefde verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Vervolgens kunnen een aantal bemerkingsen gemaakt worden bij uw beweerde vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid.

U verklaarde dat er op 3 september 1999 een massa u en uw vriend (T.C.) aanvielen en dat de politie jullie kwam bevrijden. Toen de agenten u vroegen of het waar was wat ze hoorden, gaf u aan dat het klopte dat u een relatie had met (T.C.) (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd waarom u de geruchten niet ontkende, gaf u aan dat dit niet kon, omdat u van (T.C.) hield en u uw gevoelens niet kon onderdrukken. Bovendien stelde u zich de vraag wat zou gebeuren indien u de geruchten ontkende en ze u de dag nadien weer met (T.C.) zouden zien (gehoor CGVS, p.8). Het komt weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u dit tegenover de politie zou toegeven, daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt.

Het verplichte traditionele offer, gedwongen huwelijk met 'Rngine' (sic.) én het bedrijven van de liefde met haar onder dwang dat u onderging in uw dorp Menka in december 1999 – januari 2000 (gehoor CGVS, p.3, 10 en 11), wat voortvloeide uit bovenstaande problemen, zijn bijgevolg ook ongeloofwaardig. Bovendien onderging u het traditionele offer, het gedwongen huwelijk met Rngine én het bedrijven van de liefde met haar onder dwang zeer passief. U verklaarde dat u zich geïntimideerd voelde en dat u daarom accepteerde. Toen u gevraagd werd waarom u niet wegliep, gaf u aan dat u niet kon ontsnappen, omdat u het dorp niet kende en de bevolking van Mende u zou pakken omdat ze het dorp beter kenden (gehoor CGVS, p.10). Men kan van iemand die zulke zaken moet ondergaan tegen zijn wil verwachten dat hij er meer weerstand tegen biedt of tracht te ontsnappen. Dat u dit niet deed doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Bovendien verklaarde u dat er op 11 februari 2009 bij u thuis plots mensen binnenvielen en u en uw vriend (N.J.) begonnen te slaan omdat jullie de liefde bedreven (gehoor CGVS, p.15). U gaf aan dat u en uw vriend (N.J.) door een voorbijrijdende politiepatrouille werden gered en dat de agenten u vroegen of het waar was wat ze hoorden, waarop u zei dat het klopte dat jullie van elkaar hielden. Hierop werden jullie geslagen en opgesloten (gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd waarom u de geruchten niet ontkende, gaf u aan dat dit niet kon, omdat het de waarheid was. U gaf aan dat u gevoelens voor (N.J.) had en dat u deze niet kon onderdrukken. Bovendien stelde u zich de vraag wat zou gebeuren indien u de geruchten ontkende en ze u de dag nadien weer met (N.J.) zouden zien (gehoor CGVS, p.15). Zeker in het licht van uw bewering dat u bijna 10 jaar eerder (met name in 1999) (cf. supra) een soortgelijke negatieve ervaring had, waarbij de politie u opsloot omdat u tegenover hen bekend had dat u homoseksueel was en vermits u in 2009 intussen ook op de hoogte was van het wettelijke verbod op homoseksualiteit, komt het des te ongeloofwaardig over dat u in een gelijkaardige situatie opnieuw tot bekentenissen tegenover de politie zou zijn overgegaan, met voorspelbare negatieve gevolgen. Bovenstaande verklaringen komen niet doorleefd voor en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder gaf u aan dat u sinds u aankomst in België niemand in Kameroen trachtte te contacteren, omdat u geen adressen en contactnummers had én u geen enkel middel heeft om hen te vinden (gehoor CGVS, p.4). Dit is geen afdoende verklaring om niet te trachten u te informeren over de nasleep van uw problemen in Kameroen, daar van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij dit tracht te doen. Bovendien bestaan er hulpmiddelen – zoals een telefoongids – om contactpersonen in Kameroen te traceren. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien dient betreffende het door u voorgelegde rijbewijs opgemerkt te worden dat dit werd afgeleverd op 10 juni 2009, op het moment dat u – althans volgens uw beweringen - ondergedoken zat bij pastoor (J.), omdat de agent die u vrijliet zei dat de zaak nog niet voorbij was, omdat er een ontsnappingsrapport opgesteld zou worden én dat u volgens uw tante gezocht werd (gehoor CGVS, p.15 en 16). Het feit dat iemand [uw tante (A.)] bij de Kameroense autoriteiten uw rijbewijs ging afhalen én verkreeg is weinig verenigbaar met de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van deze autoriteiten. Indien de Kameroense autoriteiten u daadwerkelijk zochten, zouden ze dit document logischerwijze niet afleveren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde rijbewijs toont uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. Verder werd dit document eerder reeds besproken. Daarnaast legde u een medisch attest voor dd. 2 maart 2009 van dokter (K.L.N.). In dit attest is sprake van verwondingen die u opliep toen u werd aangevallen en geslagen. Over de omstandigheden van de aanval wordt echter niets vermeld en het attest is dan ook verder niet relevant voor uw asielaanvraag. Verder legde u een communiqué voor van de Menka General Youth Association d. 15 april 2009, waarin homoseksualiteit wordt veroordeeld en waarin wordt opgeroepen om u – als homoseksueel – op te sporen. Niet alleen vertoont deze brief een gesolliciteerd karakter; om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moeten blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Betreffende de twijfel omtrent zijn homoseksuele geaardheid voert verzoeker aan dat hij uiteraard geen bewijs kan bijbrengen waaruit deze blijkt. Hij is er evenwel van overtuigd dat uit het interview ontegensprekelijk blijkt dat hij homoseksueel is. Ter staving hiervan verwijst hij naar zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) waaruit blijkt dat hij slechts tweemaal verliefd is geweest, met name tweemaal op een man, en dat hij geen inspanning heeft gedaan om van zijn gedwongen huwelijk werk te maken, hetgeen erop wijst dat hij geen gevoelens had voor het vrouwelijk geslacht.

Dat uit het feit dat hij zich goed voelde bij zijn homoseksualiteit zou kunnen worden geconcludeerd dat hij deze niet als problematisch ervoer is volgens verzoeker een te snelle gevolgtrekking. Uit de vraagstelling en zijn antwoord bij het CGVS zou blijken dat hij de vraag interpreteerde als een vraag naar zijn innerlijke gevoelens. Het is niet meer dan logisch dat hij zich goed voelde bij zijn ontdekte geaardheid en het feit dat vele vragen aldus opgelost waren. Daarenboven blijkt uit het interview dat verzoeker wist dat zijn homoseksualiteit ten aanzien van de gemeenschap als problematisch te beschouwen was. De dossierbehandelaar vroeg bovendien reeds eerder hoe hij zich voelde in de relatie waarop verzoeker antwoordde dat hij zich goed voelde.

Verzoeker betoogt dat het CGVS spijkers op laag water zoekt waar het zijn homoseksualiteit in twijfel trekt omdat hij de wet en strafmaat niet kent. De enige reden waarom hij deze niet kent is omdat hij het niet heeft aangedurfd om in Kameroen zulke vragen te stellen aan een juridisch onderlegd persoon. Hij vreesde dat dit vragen zou opwerpen omtrent zijn homoseksualiteit en deze publiek zou maken. Verzoeker stelt dat het niet is dat omdat hij geen specifiek antwoord kon geven op de vraag betreffende de straffen dat hieruit geconcludeerd zou moeten worden dat hij geen homoseksueel zou zijn.

Dat hij niet vroeg aan andere burgers in Kameroen of zij homoseksueel waren is volgens verzoeker niet meer dan logisch. De wil tot zelfbehoud weerhield hem ervan dergelijke vragen te stellen aan anderen. Het volk leeft nog volgens de traditie en het gewoonterecht en tilt zwaar aan homoseksualiteit hetgeen zij zien als belediging aan de voorouders. Zoals blijkt uit het interview worden homoseksuelen in Kameroen mishandeld. Het is dan ook logisch dat verzoeker geen contact zocht met andere homoseksuelen uit vrees dat deze hem in de val zouden laten trappen. Daar waar het volk leeft naar de traditie en het gewoonterecht dient de politie zich wel te houden aan de wettelijke regels. Daarom zou verzoeker wel hebben gedurfd de waarheid te spreken tegen de politie. Deze mag hem immers niet doden of folteren. Daarenboven zou het geven van een valse verklaringen aan de politie meer problemen geven dan het geven van een correcte verklaring. Zoals verzoeker reeds verklaarde bij het CGVS zouden ze hem immers later opnieuw kunnen samen zien met zijn vriend hetgeen grotere problemen zou kunnen opleveren. Verzoeker stelt dat een verklaring naar de gewone burger gelet op de voorgaande redenering meer risico inhoudt dan een verklaring naar de politie toe.

Ook het feit dat verzoeker, die teruggetrokken leefde in Tiko, geen kennis had van een organisatie die opkomt voor homoseksuelen of geen bekende homoseksuelen kon opnoemen kan volgens hem niet leiden tot de conclusie dat hij geen homoseksueel zou zijn.

Verzoeker doet gelden dat het CGVS ten onrechte zijn ondergane vervolgingen in twijfel trekt. Hij werd tot tweemaal toe opgesloten in de gevangenis en na zijn ontsnapping werd een ontsnappingsrapport (lees: aanhoudingsbevel) opgesteld dat nog steeds van kracht is. Hij zal bij een terugkeer naar Kameroen dan ook ongetwijfeld worden aangehouden en berecht. Wat betreft zijn bekentenis ten aanzien van de politie verwijst hij naar hetgeen reeds hoger werd gesteld. Gelet op de betrapting op heterdaad en het feit dat een valse verklaring ergere gevolgen kan hebben dan een oprechte verklaring besloot hij oprecht te zijn.

Met betrekking tot het gedwongen huwelijk wijst verzoeker erop dat het hele dorp aanwezig was en hij steeds was omringd door dorpingen zodat er voor hem geen mogelijkheid was om te ontsnappen. Hij trachtte weerstand te bieden doch wist dat een blijvende weigering om de wil van de dorpingen te volgen zou resulteren in foltering of zijn dood. Het feit dat hij al dan niet passief het gedwongen huwelijk onderging verandert volgens verzoeker niets aan het feit dat hij vervolgd wordt.

Betreffende zijn tweede bekentenis aan de politie verwijst verzoeker nogmaals naar het feit dat het beter was te bekennen dan een valse verklaring af te leggen. Daarenboven was er reeds tien jaar verstreken zodat hij van oordeel was dat de politie deze maal wat begrijpender zou zijn.

Verzoeker stelt dat hij tot zijn spijt nog steeds niemand heeft kunnen contacteren vanuit België hoewel hij hiertoe pogingen ondernomen heeft. Hij ziet evenwel niet in hoe dit afbreuk zou kunnen doen aan zijn vrees tot vervolging.

Zijn tante heeft inderdaad het rijbewijs verkregen op 10 juni 2009 doch dit werd verkregen via een bevriende en omgekochte ambtenaar ten einde verzoeker toe te laten zich toch enigszins te identificeren in het land waarin hij asiel aanvraagt.

Verzoeker concludeert dat de uiteengezette elementen duidelijk aantonen dat hij, de situatie ter plaatse indachtig, wel degelijk gegronde redenen heeft om voor zijn leven te vrezen. Het CGVS betwist immers niet dat de maatschappij in Kameroen homofob is. Hij wijst erop dat hij naast een vervolging voor

homoseksualiteit tevens wordt gezocht voor een ontsnapping. Derhalve zou er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaan in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Wat betreft verzoekers homoseksuele geaardheid blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, ondanks dat de politie hem reeds bij zijn eerste arrestatie in 1999 zou hebben verteld dat homoseksualiteit tegen de wet was, in het geheel niet op de hoogte was van de toepasselijke wet of strafmaat. Verzoeker kon niet preciseren welke straf op homoseksualiteit staat volgens de Kameroense wet en wist niet of de wet iets zegt over een boete (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Dat verzoeker dit niet durfde vragen aan een juridisch onderlegd persoon vormt geenszins een afdoende verschoningsgrond voor zijn onwetendheid ter zake. Vooreerst kan worden opgemerkt dat dit er niet aan in de weg staat dat verzoeker zich via andere kanalen hieromtrent kon informeren. Verweerder repliceert bovendien terecht dat van iemand die beweert reeds in 1999 een eerste maal te zijn gearresteerd omwille van homoseksualiteit en waarbij hem werd gezegd dat dit tegen de wet was, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze zich intussen zou geïnformeerd hebben omtrent de Kameroense wetgeving en de strafmaat die de wetgeving voorziet teneinde het risico dat hij als homoseksueel loopt te kunnen inschatten. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn homoseksuele geaardheid.

De bestreden beslissing stelt tevens met recht dat verzoeker behoudens zijn twee ex-partners geen homoseksuele kennissen of vrienden zou hebben gehad. Zijn verklaring dat hij dit niet durfde vragen is geenszins afdoende en strookt niet met zijn overige verklaringen volgens welke hij zijn tweede vriend zou hebben geïntroduceerd in de homoseksualiteit en dit ondanks dat deze aanvankelijk heteroseksueel was, angst had en zich raar gedroeg (administratief dossier, stuk 4, p.13). Dergelijke houding getuigt geenszins van enige angst in hoofde van verzoeker om andere personen te benaderen uit vrees dat deze hem in de val zouden lokken.

Verzoeker betwist de bestreden motivering niet waar deze stelt dat hij (i) uitermate vage verklaringen aflegde omtrent ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Kameroen (ii) geen weet had van organisaties in Kameroen die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, terwijl uit informatie blijkt dat minstens één dergelijke organisatie bestaat (iii) aangaf geen bekende Kameroeners te kennen die een homoseksuele geaardheid hebben of hiervan worden verdacht terwijl uit informatie blijkt dat nochtans heel wat media een lijst publiceerden van zagezegde homoseksuele politici, zakenmannen en muzikanten. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt

door de Raad overgenomen. Van iemand die voorhoudt homoseksueel te zijn kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij van dergelijke zaken op de hoogte is. Het voorgaande doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Verzoeker legde bovendien incoherente en weinig aannemelijke verklaringen af omtrent zijn liefde voor T.C. Zo verklaarde hij wanneer hem werd gevraagd waarom hij niet ontkende tegenover de politie: *"Ik kon dat niet zeggen. Ik zag geen reden waarom ik nee kon zeggen. Ik kon mijn gevoelens niet onderdrukken. Ik hield zo erg van hem. Ik wist dat het een relatie voor het leven was (...)"* (administratief dossier, stuk 4, p.8). Het voormelde kan geenszins worden gerijmd met verzoekers manifeste gebrek aan interesse voor hetgeen zijn vriend verder overkwam. Verzoeker verklaarde nooit te hebben geweten hoe de situatie van C. eindigde. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij evenmin een ernstige poging heeft ondernomen om C. naderhand nog te contacteren (administratief dossier, stuk 4, p.8-9). Dat verzoeker enerzijds beweerde dat hij niet kon zwijgen ten aanzien van de politie omdat hij zoveel van C. hield en wist dat het voor het leven was, doch anderzijds geen ernstige poging zou hebben ondernomen om zich te informeren hoe het C. verging, komt weinig doorleefd en weinig aannemelijk over en ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zowel zijn relatie met C. als de problemen die zij tengevolge hiervan zouden hebben ondervonden.

Verzoeker slaagt er evenmin in om zijn relatie met N.J. en de problemen die hieruit voortvloeiden aannemelijk te maken. De wijze waarop verzoeker deze persoon zou hebben 'geïntroduceerd' in de homoseksualiteit ontbeert geloofwaardigheid. N.J. zou immers eerder vriendinnen hebben gehad en ook op het ogenblik dat verzoeker deze persoon leerde kennen een vriendin hebben gehad. Deze persoon was niet homoseksueel en zou bovendien angst hebben gehad en zich raar hebben gedragen. In dit kader zijn verzoekers verklaringen: *"Ik gaf hem wat voordelen en hij accepteerde"* en *"Nam hem mee uit naar clubs en restaurants. Ik kocht kleding voor hem. Dan aanvaardde hij de relatie"* dan ook weinig geloofwaardig. Verzoeker verklaarde tevens: *"Het duurde een tijdje om het hem gewoon te maken. Pas na een tijdje vond hij het leuk"*, hetgeen weinig doorleefd overkomt. Bovendien strookt het feit dat verzoeker, die overigens aangeeft slechts tweemaal in zijn leven verliefd te zijn geweest, een relatie begon met N.J. niet met zijn manifeste gebrek aan interesse voor diens achtergrond. Zo verklaarde hij wanneer hem werd gevraagd naar de naam van diens vriendin op het ogenblik dat hij verzoeker leerde kennen: *"Het interesseerde me niet"*. Gevraagd of hij het niet vertelde, antwoordde verzoeker: *"Ik vroeg het niet eens. Ik vroeg ook niet wat gebeurde met zijn vriendin of zo"*. Verzoeker kon bovendien, ondanks dat zij acht jaar samen zouden zijn geweest, niet aangeven of de vader of broer van N.J. op de hoogte waren van diens homoseksuele geaardheid (administratief dossier, stuk 4, p.13-15). Bovendien legde verzoeker wederom incoherente en weinig doorleefde verklaringen af waar hij enerzijds aangaf dat hij ten aanzien van de politie niet kon ontkennen omdat de relatie waar was aangezien hij gevoelens had voor N.J. en deze niet kon verbergen - en dit ondanks het feit dat hij het vaderschap erkende van zijn in 2001 geboren dochter zodat hij naar de buitenwereld gemakkelijk een heteroseksuele geaardheid zou kunnen voorhouden -, doch anderzijds een frappant gebrek aan interesse vertoonde voor diens situatie. Hij gaf immers aan dat hij N.J. na zijn vrijlating nooit meer zag. Wanneer hem werd gevraagd of hij deze persoon nog trachtte te contacteren antwoordde verzoeker: *"Hoe zou ik dat moeten doen"*. Gevraagd of dit niet kon via diens familie, antwoordde verzoeker dat hij nooit naar buiten ging en slechts informatie kreeg van de pastoor en zijn tante (administratief dossier, stuk 4, p.15-16). Hieruit blijkt dat verzoeker geen ernstige poging heeft ondernomen om informatie te vergaren omtrent N.J. Dat verzoeker indien deze daadwerkelijk gedurende acht jaar een relatie zou hebben gehad met deze persoon een dergelijk gebrek aan interesse zou vertonen voor diens problemen is geenszins geloofwaardig.

Verzoeker toont bovendien zijn bewering in België pogingen te hebben ondernomen teneinde contact op te nemen met Kameroen niet aan. Bij het CGVS verklaarde hij, gevraagd of hij nog contact had met zijn familie, dat hij geen enkel contact had. Hij weet dit aan het feit dat hij geen adres had om hen te vinden. Vervolgens werd aan verzoeker gevraagd of hij probeerde hen te contacteren, waarop hij antwoordde: *"Ik had geen enkel middel om hen te vinden. Had geen persoonlijk nummer van hen"*. Wanneer hem werd gevraagd of hij met iemand in Kameroen probeerde contact te leggen sedert zijn aankomst antwoordde hij dat hij geen permanent contactnummer had en dat hij enkel de pastoor zou kunnen bereiken doch diens nummer verloor (administratief dossier, stuk 4, p.4). De bestreden beslissing stelt met recht dat deze verklaringen niet afdoende zijn daar van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze

kan worden verwacht dat deze ernstige en herhaalde pogingen zou ondernemen om zich te informeren omtrent zijn situatie. Bovendien bestaan er hulpmiddelen om contactpersonen in Kameroen te traceren. Dat verzoeker, die reeds sedert juni 2009 in België verblijft, er in al die maanden niet in zou zijn geslaagd contact op te nemen met iemand in zijn land van herkomst kan dan ook niet worden aangenomen. Dat hij heeft nagelaten dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker brengt daarnaast geen begin van bewijs bij om zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België te staven, hetgeen een verder negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent deze reisweg. Verzoeker kon immers niet preciseren wat de naam was van de smokkelaar die zijn reis regelde en hij kon evenmin aangeven onder welke naam hij reisde en of zijn foto al dan niet in het paspoort stond waarmee hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 10, nr.33).

Het geheel van de voorgaande vaststellingen is, in het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep, afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, zijn voorgehouden homoseksuele relaties en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Kritiek op de overige, overtollige motieven kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 14) vermogen niet afbreuk te doen aan het voorgaande. De bestreden beslissing motiveert ten aanzien van het medisch attest met recht dat hieruit slechts blijkt dat verzoeker verwondingen opliep toen hij werd aangevallen en geslagen doch dat over de omstandigheden van de aanval niets wordt vermeld. Daar uit dit attest geenszins een oorzakelijk verband kan worden afgeleid tussen verzoekers ingeroepen asielmotieven en zijn verwondingen is het niet relevant voor zijn asielrelaas.

Betreffende het communiqué van de Menka General Youth Association stelt de bestreden motivering met reden dat dit niet alleen een gesolliciteerd karakter vertoont doch tevens niet wordt ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen zodat het geen bewijskracht heeft. Bovendien vertoont dit document een interne tegenstrijdigheid daar waar de inhoud ervan herhaaldelijk uitdrukkelijk stelt dat het werd opgemaakt op 15 maart 2009 terwijl in de hoofding 15 april 2009 als datum vermeld staat.

Het neergelegde rijbewijs bevat slechts identiteitsgegevens die in casu niet in twijfel worden getroffen. De bestreden beslissing motiveert daarenboven terecht dat het feit dat dit rijbewijs door de autoriteiten werd afgeleverd op 10 juni 2009, op het moment dat verzoeker beweerde ondergedoken te zitten omdat er tegen hem een ontsnappingsrapport zou zijn opgesteld en hij zou worden gezocht, weinig verenigbaar is met de door hem ingeroepen vrees voor vervolging ten aanzien van diezelfde autoriteiten. Indien de autoriteiten verzoeker daadwerkelijk zochten zouden ze dit document logischerwijze niet afleveren. Verzoeker tracht dit post factum te verklaren doordat het rijbewijs zou zijn gekomen via een bevriende en omgekochte ambtenaar. Verweerder repliceert echter met recht dat deze verklaring geen steun vindt in het administratief dossier daar verzoeker hiervan nergens melding maakte wanneer hem bij het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd hoe hij zijn rijbewijs heeft bekomen (administratief dossier, stuk 4, p.5).

In acht genomen hetgeen voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.2.1. Verzoeker stelt dat aan hem in ieder geval de subsidiaire beschermingsstatus toegekend dient te worden. Er bestaat immers geen twijfel over dat de dorpelingen van oordeel zijn dat hij het dorp ten schande heeft gemaakt en zijn voorouders heeft beledigd. De eerste maal werd hij gereinigd door middel van een ritueel doch een tweede maal zou hem enkel foltering of de doodstraf ten berde vallen. Hij verklaart zelf dat de mensen van het dorp hem als offer willen gebruiken.

2.2.2. In acht genomen dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid noch zijn voorgehouden problemen aannemelijk maakt (zie sub 2.1.2) en gelet op de overige elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een

terugkeer naar Kameroen een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS